

а на край да бжде изоставена на разположение на Англия и Австрия. . .“

Въ втория мемоаръ, по-обширенъ, не звучи никаква русофилска нота. Може-би той ще да е билъ отправенъ къмъ френския посланикъ въ Цариградъ, ако се сжди по благосклонното историческо освѣтление на връзките между царъ Бориса и царъ Иванъ Асѣня съ римската черква. Подробно и доста тенденциозно се излагатъ тукъ наченките на християнството въ България, откакъ въ 863 г. Борисъ приелъ православиято. Възмутенъ отъ поведението на византийскитѣ учители и свещеници въ България, този царъ ги прогонилъ въ 866 г. и се обърналъ къмъ папата въ Римъ, съ молба да ржкоположи български патриархъ. Папата изпратилъ двамина кардинали, и българската черква заживѣла нормално, предавайки християнство на всички славяни, северни и западни; българскиятъ езикъ станалъ черковенъ езикъ на тия славяни, българската духовна властъ — властъ всеславянска. Но византийскитѣ агенти хитро и лукаво се примъкнали въ България и турили духовно ржка надъ нея. Тогава царъ Иванъ Александъръ се отнесълъ до папа Инокентий III, и въ 1204 г. билъ ржкоположенъ за патриархъ на българитѣ и власитѣ българскиятъ архиепископъ въ Търново Василий. Какъ византийскиятъ патриархъ турилъ следъ турското нашествие въ Европа отново ржка на българската черква, каква е била политиката на преследване противъ българския езикъ, българската книга и българскитѣ архиереи, какъ владицитѣ-фанариоти поробвали епархиитѣ, като се заобикаляли съ „гръцка“ партия у народа, какви беззакония се вършатъ отъ тѣхъ и сега, — това Селимински излага съ свойствената си логика и съ познатитѣ вече подробности. Важното за чуждия посланикъ, на край, е да знае, че българскиятъ народъ, тихъ, трудолюбивъ, вѣренъ на правителството, „никога не ще се примири“ съ гръцкото духовенство; и че турското правителство, съ колебливата си политика и равнодушиято си къмъ тежкия гнетъ надъ народа, губи достоинството си предъ своитѣ поданици българи и имъ дава оправданъ поводъ да търсятъ избава отъ духовното робство. „Прочее, който отъ великитѣ европейски народи протегне спасителна ржка на българския народъ, той ще спечели право на вѣчната му признателность“.